

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

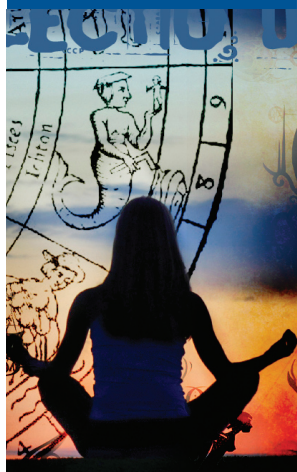


ISSN 1310-8654

БРОЙ 7 ГОДИНА XX 2011 г.

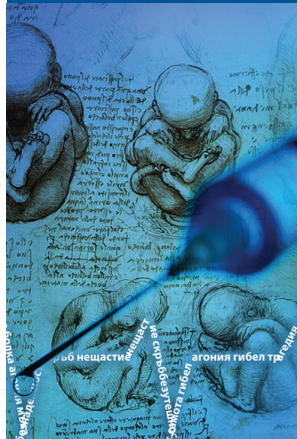
ЦЕНА 0,70 ЛВ.

В БРОЯ



**НЮ ЕЙДЖ
АТАКУВА
ХРИСТИЯНСТВОТО**

Четете на стр. 3



**п-р Пламен Петров
ЕВТАНАЗИЯТА**

Четете на стр. 4



**П-р Спас Гендуров
ИСТОРИЯ
НА ЦАСД -
КОПРИВЕЦ**

Четете на стр. 5

Човек на кръста

...ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава самотно. Но ако умре, дава много плод



Обичате ли уестърните? Дори и да не ги обичате, не може да не сте чували за легендарната пушка „Уинчестър“. Производството ѝ донесло на нейния изобретател - г-н Уинчестър - милиони долари. Но знаете ли къде отишла голяма част от парите му? За осъществяване на една много глупава идея. Можете ли да предположите кой похарчил тези пари? Познахте - жена му.

Сара Уинчестър не искала да умре. Преследвана от мисълта за злата сила, която съпругът ѝ сътворил чрез тази пушка, тя се консултирала с една магьосница. Магьосницата ѝ казала, че няма да умре, докато работници граят къщата ѝ. В продължение на 38 години (от 1884-та до 1922-ра) сгърводелци, зидари и други работели по нея 24 часа всеки ден. Сара вложила 22 милиона в своята идея - „наследството“, което получила от тази прочута пушка.

Тъй като невинаги можело да се намери работа за майсторите в това великолепно жилище, което днес представлява туристическа атракция, им били измисляни най-причудливи занимания. Днес могат да се открият много такива „хрумвания“ и „номера“: например стълби, които отиват до покрива; врати, които се отварят към някоя стена; комин, който преминава през три етажа и спира на няколко сантиметра, преди да достигне покрива и т.н., и т.н.

Колко много пари и усилия били посветени за нейния проект да възпре смъртта! И въпреки това през 1922 г. Сара починала на 82-годишна възраст.

Ако тази жена бе вложила огромното си състояние в някоя институция за подпомагане на бездомни деца или на

бедни студенти да завършат образованието си, или ако бе изградила хубави домове за възрастни самотни хора, щеше да живее вечно в паметта и в благодарността на хората, получили полза от парите ѝ.

Исус Христос го е казал отдавна: „Ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава самотно. Но ако умре, дава много плод“ (Йоан 12:24).

И за нас както за житното зърно е отредено първо да умрем. Исус представя този парадокс на християнския живот като основен принцип - да умрем, за да живеем. Да умрем за егоизма, гордостта, за суетата, за глупостта, за завистта и за собственото Аз. След това „зърното“ ще поникне, ще прорасне и ще даде красиви цветове и плодове, които никога не ще умрат...

В настоящата статия ще разгледаме три важни аспекта, свързани с този принцип.

Ползите от умирането

Исус прави Своето последно посещение в Ерусалим на последната Си Пасха. А това е празник, на който идват много хора. Сред множеството

поклонници са и някои гърци, които желаят да видят Учителя. След като разбира това, Исус казва: „Доиде часът да се прослави Човешкият Син“ (Йоан 12:23).

Предстои прославянето на Господа. Нормално е след такъв интерес от страна на чужденците Той да говори за слава, защото всенародният интерес означава именно това - Христос ще получи слава и часът за това вече е настъпил. Но какво точно има предвид?

„Истина, истина ви казвам, ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава самотно. Но ако умре, дава много плод“ (ст. 24).

Исус говори за смърт. Значи прославянето Му със сигурност е свързано с Неговата смърт. Може ли смъртта да носи слава? Да, често се случва някоя личност да бъде оценена едва след смъртта ѝ и още повече - да се прослави точно чрез смъртта си.

Примерът, който Исус използва, е много важен. Затова евангелист Йоан започва с израза: „Истина, истина ви казвам“. Той го споменава 25 пъти в своето евангелие, за да означава особено важните поучения на Исус.

Продължава на стр. 6



Призракът на политическа теокрация броди в Израел

В Израел, където религията никога не е била отделена от държавата, равни ултранационалисти, които са малцинство, но имат влияние, отправят предизвикателство към съдебната система и с това извикват призрака на теокрацията. Последователи на равните Дов Лиор и Яков Йосиф, запознати в подстрекаване към насилие и расизъм, призоваха за организиране на голяма демонстрация пред Върховния съд в Ерусалим, за да протестира срещу краткото им задържане. Равните бяха доведени насилно в полицията, тъй като отказаха да се явят там за разпит, макар да бяха официално призовани.

Равните са критикувани, че са решили отпечатването на много оспорван теологичен трактат - "Тората на царя", който оправдава

Духовният водач на ултраортодоксалната сефардска партия Шас, равинът Овадия Йосиф.

на невинни неевреи, включително геца, в случай на война. Дватама религиозни дейци се представят като жертви на съдебната власт, която според тях искала "да заглуши гласа на Тората" и не им давала възможност да изразяват мнения, произтичащи от равинската традиция.

Светските кръгове в Израел се безпокоят от засиленото влияние на едно "ново течение в юдаизма, което иска да унищожи правотова държава", писа в понеделник популярният вестник "Маарив". Според вестника Израел е "единствената страна в света, в която религиозните лица са над законите и полицията нямат право да ги разпитват". В същия дух лидерката на опозицията Ципи Ливни, разкритикува "една група, която не признава властта на съдиите и иска да я замени с тази на равните". Спо-



Равинът Яков Йосиф след приключване на разпита.

рег Ливни предизвикателството на равните "засяга основите на държавата Израел", която по конституция е "еврейска и демократична".

Това предизвикателство накарнава и принципите на ционизма, чийто основател Теодор Херцел в книгата си "Еврейската държава" (1896) изключва възможността бъдещата държава да бъде теократична. Премиерът Беньямин Нетаняну разкритикува на заседание на правителството поведението на равните. Но Нетаняну, председател на дясната партия Ликуд, се ограничи до това да отбележи, че "никой в Израел не е над законите". Депутати от неговата партия обаче смятат призовките за неоснователни.

Равните националисти имат няколко хиляди последователи, най-вече в селищата на окупирания Западен бряг. Подкрепяни са активно и от крайната десница, а по-резервирано - от ултраортодоксалния лагер. Заселниците от крайната десница увеличиха през последните седмици заплахите и актовете на агресия

срещу полицаи и представители на закона, които обвиняват, че спирал колонизацията.

Ултраортодоксалният лагер, който не споделя като цяло радикалните мнения на двамата равни, изрази опасения, че задържането им създава опасен прецедент, който ще позволи санкциониране на мнението на равните в името на борбата срещу расизма. Въпреки това, бащата на равина Яков Йосиф, духовният водач на ултраортодоксалната сефардска партия Шас, равинът Овадия Йосиф, разкритикува сина си, съобщава местни медици. "Защо този идиот не отиде в полицията, щом го викат?", избухна равинът Овадия Йосиф. В неделя сутринта полицаи задържаха за кратко Яков Йосиф, след като той отказа да се яви в полицията, където бе викан няколко пъти.

Предшната седмица равинът Дов Лиор, духовен водач на колонията Кирят Арба и на еврейската общност в Хеброн (Западен бряг), бе задържан за кратко по същите причини. През 1995 г. равинът Лиор изрече страшни анатемни срещу тогавашния премиер Ицхак Рабин и заради това бе заподозрян, че е оказал влияние върху убиеца му Игал Амир. "Още тогава трябваше да арестуват равина Лиор", отбелязва високотиражният ежедневник "Йедиот ахронот", който е сигурен, че двамата равни няма да бъдат преследвани, имайки предвид, че съдебната власт не иска да си разваля репутацията.

Франс прес

Използването на мобилен телефон само за 15 мин. дневно може да увеличи значително риска от рак на мозъка, съобщиха „Дейли експрес“.

Поредица проучвания, направени в 13 страни, показват, че колкото по-дълго хората използват мобилните си телефони, толкова по-висок е рискът.

Елизабет Кардис, ръководител на проучването "Интерфоун", обяснява, че повишен риск от мозъчни тумори, известни като глиоми, е наблюдаван при 20% от потребителите на мобилни телефони, изложени на най-силно въздействие на радиочестотни емисии. Кардис допълва, че има повишена опасност от рак на мозъка близо до мястото, където хората поставят мобилните телефони в областта на ушите си.

При потребителите, използвали слушалки по 15 мин. на ден в продължение на седем години, рискът от развитието на глиоми е по-висок със 72%. Глиомите са с фатален изход - между три и пет години от поставянето на диагнозата,



дори и след лечение. Числата са толкова големи, че според експертите е малко вероятно резултатите да бъдат обяснени със случайни фактори.

По-вероятно е те да се дължат на употребата на мобилни телефони. Експертите освен това смятат, че действителният риск може да е с 10% по-висок, отколкото настоящото изследване е показало. Напомнят също, че обикновено са необходими около 15-20 години за развитието на първичните тумори. Резултатите от

настоящото проучване са предупреждение, че ефектът от мобилните телефони е сравним с бомба със закъснител.

Греъм Ламбърн, технически мениджър на независимата организация "Пауруоч" споделя: "Това проучване показва, че потребителите, които говорят много по мобилни телефони, са изложени на най-висок риск от рак на мозъка дори само след 15-минутна употреба на ден. Много хора обаче говорят доста по-дълго и ако резултатите от изследването бъдат потвърдени, вече говорим за ефект, сравним с бомба със закъснител. Сега е времето обществени здравни организации да вземат необходимите мерки."

Настоящото изследване е публикувано само две седмици след като Световната здравна организация предупреди, че мобилните телефони могат да причинят рак, призовавайки потребителите да ограничат употребата им.

От Асоциацията на мобилните оператори казват, че при подобен скорошен анализ, обхванал седем европейски страни, не е открита връзка между мозъчните тумори и мобилните телефони. Самите автори на "Интерфоун" отбелязват, че заключението трябва да бъде подложено на по-нататъшни проучвания, допълва говорителя на асоциацията.

Учени: Световният океан е в шокиращо състояние

Прекаленият риболов, замърсяването, използването без мярка на торове в земеделието и окисляването на световния океан, предизвикано от емисиите въглероден диоксид, се превръщат в изключително опасна комбинация, която създава непосредствен и безпрецедентен в човешката история риск от катастрофално изчезване на огромно количество морски животни. Ако сегашните тенденции продължат със същото темпо, масовото измирание на цели видове заради човешката дейност ще бъде неизбежно.

Това е заключението на десетки водещи специалисти, събрали се за пръв път в Оксфорд да обсъдят всички натрупвания на негативни фактори върху световния океан. Предварителният им доклад от името на Международната програма за състоянието на моретата (IPSO) бе разпространен в понеделник, а пълната му версия ще бъде публикувана по-късно. 27-те учени, представляващи 18 организации от 6 държави, представиха и 4 специални проучвания.

Предупреждението им в общия доклад е категорично - създадени са условия, асоцииращи се с всяко от предишните масови измирания на видове в историята на Земята.

"Откритията ни са шокиращи. Докато обсъждахме



„Въпреки красотата му днес се боя от онова, което дебне в съвсем близко бъдеще Големия бариерен риф“, казва морският биолог Чарли Верън.

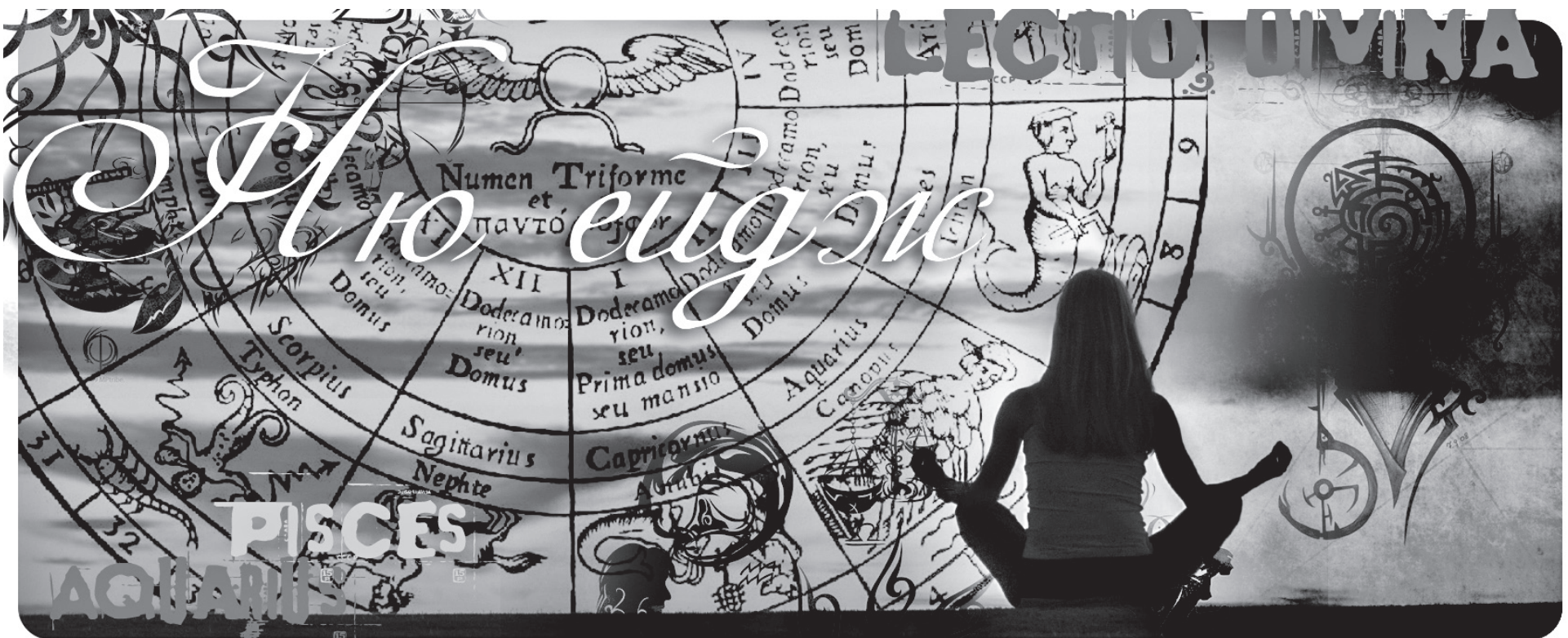
кумулятивния ефект от това, което хората правят с океаните, последиците се очертаваха все по-лоши и

по-лоши, отколкото всеки от нас е допуснал досега. Ситуацията е много тревожна и изисква решителни действия на всяко равнище. Очакват ни последици, които ще се случат още при сегашното поколение и които ще повлияят на децата ни и поколенията след тях", казва Алекс Роджърс, научен директор на IPSO.

Колегите му твърдят, че изливането в моретата на торове, с които се подхранва почвата, създава огромни мъртви зони с тотално или почти пълно отсъствие на кислород, а в такава среда рибите и другите морски животни не могат да оцелеят.

Прекаленият риболов е унищожил над 90% от някои видове риба. През 1998 г. рекордно високи температури са умъртвили около 16% от кораловите рифове по света и е възможно увеличеният риск за коралите да е първата стъпка към глобалното изчезване на морски видове.

"Водещите специалисти на света са изненадани от темпото и мащабите на промените, които наблюдаваме. Предизвикателствата към бъдещето на океаните са огромни, но за разлика от предишните поколения ние знаем какво трябва да се направи", коментира Дан Лафоли от Международния съюз за защита на природата.



атакува християнството

„Духовното формиране“ в християнството

Терминът „Ню ейдж“ („Нова епоха“) идва от астрологията. Зодиахът, който произлиза от древния Вавилон, представлява дванадесет знака - образ на съзвездията, движещи се по видимия път на Слънцето в небето. На нашата Слънчева система са необходими около 25 000 години, за да премине през звездните знаци.

Движението Ню ейдж твърди, че навлизаме в епохата на просвещението. Настоящата епоха на рибите, която набляга на организираната религия, трябва да бъде изместена от епохата на Водолея, т.е. епохата на просвещението. Тогава човечеството цяло да преживее новорождение и да бъде въведено в по-висше ниво на съзнанието, отразяващо божествената същност в човешкото естество. В основата си ученията на Ню ейдж твърдят, че хората са божества, а материалното във всяка личност се е развило в продължение на няколко живота. Сатана използва същите дъве лъжи в Едем - ние сме божествени и безсмъртни, - за да мами всички хора още от времето на Адам и Ева.

Съвременното движение Ню ейдж произлиза от спиритизма и общуването с духовни същества. Библията ясно учи, че мъртвите не съзнават нищо, което означава, че „духовните същества“ не са хора. Те са демонски сили, представящи се за духове на мъртви. В Библията е посочено, че в последните дни хората ще изучават бесовски учения и ще контактуват с демонични сили: „А Духът изрично казва, че във времената, които идат, някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамни духове и бесовски учения“ (1Тимотей 4:1).

„Но казвам, че онова, което жертват езичниците, жертват го на бесовете, а не на Бога; но аз не желая вие да имате общение с бесовете. Не можете да пиете Господнята чаша и бесовската чаша; не можете да участвате в Господнята трапеза и в бесовската трапеза“ (1Коринтяни 10:20, 21).

Въпреки тези предупреждения мнозина следват спиритизма под маската на различни религиозни движения. Хиндуисткото реформационно движение (1830-1870 г.) е предвестник на движението Ню ейдж. Централната тема на това движение е Бахти, учението, че божественото естество може да бъде достигнато чрез медитиране, концентрация и визуализация. Основаните на хиндуизъм течения включват Рама Кришна, Веданта, Харе Кришна, Теософското общество и множество йога групи. Важна цел за тях е обединяването на всички религии.

Възможно ли е обаче движението Ню

ейдж да навлезе и в християнството? Нека да проучим каква е основата на ДУХОВНОТО ФОРМИРАНЕ, което се пропагандира от множество искрени християнски ръководители. Както пише Роджър Оукланд в книгата си „Неподправена вяра“, терминът „духовно формиране“ подсказва „различни начини и средства за приближаване до Бога. Оттук идва идеята, че ако извършвате определени неща, ще ставате все повече като Исус“.

Приближаването до Спасителя е нещо чудесно, но със сигурност трябва да изберем правил-

ното съзерцателната молитва навлиза в църквата.“

Духовното формиране може да се разглежда като средство за приближаване до Бога и за преобразяване на вътрешното естество чрез практикуване на духовни и мистични дисциплини. За съжаление много искрени християни и християнски ръководители навлизат в изпълнен със спиритизъм начин на живот, без дори да го осъзнават. Желанието им да се приближат до Бога ги води до мистични и дори окултни ритуали, скрити сред благочестиви практики. Ето

ването и започва да се фокусира върху промяната на съзнанието. Според бившия медиум Брайън Флин, методът „божествено четене“ се основава на окултизма. Молитвата и четенето на Библията винаги вървят ръка за ръка, защото така общуваме с Бога. Трябва обаче да сме много внимателни с практики като lectio divina, които показват „удивително сходство с трансценденталната медитация и други опасни ритуали“ (<http://www.gotquestions.org/lectio-divina.html>). Бог казва, че народът Му погива поради липса на знание, а не поради липса на мистични изживявания (Осия 4:6).

Съзерцателни молитви и мантри

Съзерцателните молитви са техника, която много християни използват, за да се приближат до Бога. Тя включва задълбочаване в една определена дума или мисъл с цел отваряне на сърцето за общуване с Бога. Според Роджър Оукланд католическите мистици Томас Мертон и Хенри Ноуен са извели съзерцателната молитва „извън манастирите и са я вкарали в протестантските среди“.

Трябва да пазим сърцата и умовете си, когато се стремим да следваме Бога. Той е обещал обновление и мир на тези, които Го търсят и се уповават на Него в безмълвие и увереност (Исаия 30:5), но не и чрез хипнотичен транс, мантри или упражнения за дишане.

Визуализация и хипноза

Визуализацията и хипнозата са все по-широко практикуван метод от протестантски и католически кръгове. Много често терапевтите дори не осъзнават, че практикуват хипноза.

Продължава на стр.6



Много практики, които се възприемат от съвременното християнство, нямат християнски произход, а произлизат от древни мистични ритуали.

ния начин за търсене на връзка с Бога. Оукланд продължава с думите: „Вместо да постигне навлизане на Исус Христос и на Светия Дух в човека, духовното формиране се опитва чрез духовни дисциплини да подтикне търсецкия да постигне променено състояние на съзнанието. Духовното формиране е каналът, чрез

който някои аспекти на духовното формиране, навлизащи все по-масово в християнските църкви:

Lectio divina (божествено четене).

На пръв поглед сигурно и свято занимание. Lectio divina обаче излиза извън рамките на изуча-



На 12 километра на изток от Габрово, близо до село Боженци, се намира Торбалъжи - планинско село с около 30 къщи.

През 1837 година там се родил Иван Христов Фурев. (Казвали им Фуреви, защото били като фурии в поведението и в работата си.) Когато поотраснал и възмъжал, Иван Фурев започнал да се занимава с търговия и ходел на гурбет с Колю Сарафина от село Драганчетата, на около един-два километра от Торбалъжи. Колю Сарафина имал само една дъщеря - Яна, - която била много красива и затова я наричали „хубавата Янка“. Така Иван се запознал с Яна и през 1874 година се оженили.

През 1875 г. се родил първият им син Христо, но скоро починал.



На 21 ноември 1923 г. Адвентната вест идва в с. Копривец чрез Петко Абушев.

се какви ли не неща.

На 21 ноември 1923 г. (Архангеловден) Иван Христов Абушев посрещал своите гости, дошли от различни места. Сред тях бил и Петко Иванов Абушев, пристигнал на събора от Добруджа. Когато дошъл неговият ред да сподели какво е преживял, той започнал да говори за неща, които заинтригували почти всички. Разказал на своите роднини и гости за новата си вяра в Исус Христос. Брат му - Стоян Иванов Абушев - заедно със съпругата си Стояна Стоянова Абушева (от село Баниска) и неговата сестра Йордана Иванова Абушева първи приели тази вяра и адвентната вест.

По същото време Христо Георгиев Дудакманов - епитроп в Православната църква - четял

На 18 март 1925 г. в село Джулюница Алфред Томас кръстил 6 души: Стоян Абушев, Стояна Абушева, Христо Дудакманов, Борис Енев, Зафира Енева, Ангел Калчев.

Тези шест души поставили началото на адвентната църква в село Копривец.

В течение на времето църквата била посещавана от Алфред Томас, Стефан Константинов, Ото Дебриц, Борис Николов, Александър Иванов, Йордан Михайлов.

През 1946 г. Атанас Грънчаров дал част от двора си за молитвен дом, който бил построен през периода 1946 - 1947 г. със собствени сили и средства.

На 23 май 1948 г. бил осветен.

От основаването ѝ до 2010

Проповедници, служили в район Бяла

1936 г. - Александър Иванов



Александър Иванов

1945 г. - Никола и
Николина Аркалиев



Никола Аркалиев

1951 г. - Димитър и
Еленка Опреви

1954-1955 г. -
Никола и Николина
Аркалиев

1955 - 1957 г.
- Белчо и Янка
Тотеви



Белчо Тотеви

1957 - 1959 г. -
Никола и Любка
Борисови

1958 - 1960 г. - Бо-
рис и Янка Кирилови

1959 - 1963 г. -
Господин и Маргарита
Велеви



Никола Борисов

1960 - 1970 г. -
Рачко и Ангелинка
Ябанджиеви

1960 - 1964 г. -
Андрей и Нешка
Георгиеви

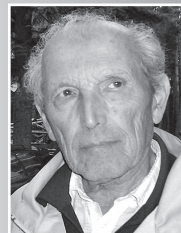


Рачко Ябанджиев

1963 - 1965 г. -
Станчо и Димитринка
Димови

1970 г. - Иван и
Адрианка Демиреви

1971 г. - Михаил
Керкенецов



Михаил Контаров

1972 г. - Андрей и
Нешка Георгиеви

1973 - 1974 г. -
Михаил и Марина
Контарови

1973 г. - Никола и
Пенка Таневи

1974 - 1976 г. -
Никола и Естирка
Станчеве



Ганчо Маврогиев

1975 г. - Борис и
Мариам Ортови

1975 - 1983 г. -
Данаил и Султана
Кадалеви

1980 г. - Никола и
Любка Борисови

1984 - 1986 г. -
Никола и Естирка
Станчеве



Никола Станчев

1985 - 1990 г. -
Петър и Кети
Максимови

1990 - 1995 г. -
Ганчо и Лилия Мав-
рогиеви

1995 - 2000 г.
- Стоян и Цана
Томанови

1997 - 2000 г. -
Емил и Красимира
Къневи



Спас Генгуров

2000 - 2003 г. -
Пламен и Веселина
Иванови

2000 - 2005 г. -
Николай и Севда
Колеви

2003 - 2010 г. -
Спас Генгуров

2005 - 2010 г.
- Емил и Мария
Гроздеви



Емил Гроздев



История на ЦАСД - Копривец

В Торбалъжи им се родили още четири деца: 1877 г. - Пена, 1879 г. - Коюка, 1885 г. - Петко, 1886 г. - Цанко.

През 1886 г. Иван и Яна Фуреви напуснали Торбалъжи и се заселили в село Копривец. Купили имота на Абиш ага от неговата вдовица.

Преди да умре, Абиш ага се считал за духовен наставник на турците.

Още в първите години копривчани започнали да свързват името на Иван Фурев с това на този, от когото бил купил земята - Абиш ага.

Иван променил името „Абиш“ в „Абуш“ като по-тежко и по-достойно за него и започнал да се нарича Иван Абушев. И така старото име Фурев било забравено.

Иван Христов Абушев (Фурев) заживял в село Копривец заедно с двамата си братя Цанко и Дончо.

В Копривец им се родили още три деца: 1889 г. - Стоян, 1896 г. - Йордана (майка на п-р Михаил Йоргов), 1901 г. - Александър.

През 1924 година Иван Христов Абушев починал в село Копривец, където е погребан. Там почина и Яна Абушева.

През 1910 г. Петко и Цанко Абушеви се преселили в добруджанското село Доймушлар (Ситово) - Силистренска област. Закупили си земя от добруджанските турци, за да не бъдат в тежест на голямото семейство. Установили се в Добруджа и започнали нов живот.

Около 1918 г. се запознали с адвентната вест от един румънски проповедник.

През 1928 г. в пределите на



ЦАСД Копривец - 1956 г.

днешна българска Добруджа е имало официално регистрирани две адвентни църковни директории: Доймушлар (Ситово) и Силистра.

Официално назначени български мисионери за този район по това време били: Петко Абушев и Йордан Михайлов. („East Muntenian Conference“ - 1928 г. със седалище гр. Плоещ, Румъния.)

През 1929 г. в Източна Мунтения и Добруджа, с население около 2,3 милиона души, е имало 36 адвентни църкви, с общо 1230 члена.

През 1935 г. населението там било около 2,6 милиона души и вече имало 66 църкви с общо 2305 члена.

В село Копривец всяка година на Архангеловден (по православния календар) се прави събор. От близо и далеч идват роднини, близки и приятели на копривчани. Игрят се хора, пеят се песни, разказват се истории, споделят



ЦАСД Копривец - 2009 г. - Благодарствена събота

книгата „Даниил“ от Библията. Четял, но не всичко разбирал. Когато братята Абушеви го запознали с адвентната вест и я свързали с пророчествата на Даниил, той разбрал много неща и веднага я приел.

От тях пък я приели Борис Енев, Зафира Енева, Ангел Калчев.

г. в ЦАСД Копривец са членували около 60 души.

През 2010 г. там има 10 члена.

Мисионска дейност на ЦАСД - Копривец

В периода 1965 - 1997 г. в район Бяла нямало местен проповедник и той е бил обслужван от районни пастори.

През 1997 г. за местен проповедник бе назначен Емил Кънев, който направи евангелизация в Копривец на 15.01.2000 г.

Следващите - през 2003 и 2004 г. - бяха на п-р Михаил Йоргов.

Последваха ги още три еван-



гелизации - от проповедник Спас Генгуров: (13-16.12.2004 г., 22-28.11.2005 г., 27-30.11.2006 г.).

През 2004 и 2005 г. Адвентното младежко дружество към ЦАСД - Русе проведе програма МлаДоС в село Копривец.

Материалът е подготвен от пастор Спас Генгуров



ЗДРАВНО ЕКСПО В гр. ШИПКА

Здравният отдел на църква Казанлък бе запланивал да се проведе здравно изложение в китното балканско градче Шипка. Молихме се Бог да благослови нашия план и желанието ни да достигнем до хората и техните нужди.

На 17 и 18 юни в залата на хотел „Переника“ през различните стъпки на здравното изложение преминаха над четиридесет души. Консултации даваше г-р Марияна Генева, като последната вечер изнесе здравна беседа, завършила с дискусия и въпроси. Създаде се топла атмосфера на отвореност и доверие.

Благодарим на нашия Бог, че ни подари хубаво време и приятни мигове с хората и с екипа от сътрудници на Здравния отдел. Надяваме се занаят да продължим здравната дейност със създаването на здравен клуб в малкото градче. Уверени сме, че Бог ще благослови нашето желание.

Веселка Петрова

Човек на възраст

Продължава от стр.1

Но нека да разгледаме самия пример. Ако не падне на земята и следователно продължи да живее, житното зърно си остава самотно. А самотата е нещо неприятно, неестествено; безполезно живеене както за себе си, така и за другите. Тогава не е ли по-добре да умре, за да даде много плод и за да не е самотно?

От следващия стих се разбира, че това е метафора за Исусовата физическа смърт на кръста, както и за духовната смърт на последователите Му.

„Ще види плодовете от труда на душата Си и ще се насити. Праведният Ми служител ще оправдае мнозина чрез знанието им за Него и Той ще се натовари с беззаконията им. Затова ще Му определи дял между великите и Той ще раздели корист със силните, защото изложи душата Си на смърт“ (Исаия 53:11).

Исусовата смърт донася спасение

за много хора, затова съвсем основателно Той може да бъде причислен към най-великите.

Но примерът Му се отнася и за нас - Неговите последователи. Ако не умре за греха, човекът ще остане с егоизма си, който го отчуждава и изолира от другите, и ще си остане самотен. Но ако умре за греха, т.е. ако се новороди, тогава ще стане способен да служи на ближните си и ще принася много плод; който ще ползва и другите, и него самия: „Който обича живота си, ще го изгуби; и който мрази живота си на този свят, ще го запази за вечен живот“ (Йоан 12:25).

Толкова сме свикнали с греха в нас и той толкова е пропил личността ни, че е напълно възможно Божествените изисквания за обновен живот да ни се струват непосижими. Да откриеш, че трябва да застанеш срещу себе си, че трябва да намразиш живота си - тогава ти се струва, че влизаш в света осакатен. Но това, което мислим, че е най-голямата ни

Евтаназията

Продължава от стр.4

В Библията не откриваме каквото и да е християнско задължение, основано на любовта „агапе“, което да изисква отдалечаване момента на смъртта за тези, чийто живот е пълен със страдания и е близо до своя край. Когато е очевидно, че болният „си отива“, е нормално да бъдат спрени животоподдържащите системи и той да бъде оставен да си умре естествено.

Отец Стенли Харкас, който е общопризнат доайн на православните етици в САЩ, казва:

„Когато ясни свидетелства потвърждават прогнозата за неизлечимост на болния, лекарят, пациентът, семейството и всички, свързани по някакъв начин с него, не са задължени нравствено и не трябва да се чувстват длъжни да изразходват енергия, време и средства в опитите си да отдалечат смъртта.“

Римокатолическите етици също са съгласни, че идва момент, когато е нормално да бъдат спрени животоподдържащите системи и пациентът да бъде оставен да си умре естествено, стига това да не представлява евтаназия, като

в същото време се продължават палиативните грижи и болкоуспокояващата терапия.

Позицията на Агвентната църква се покрива с изброените по-горе - не приема активната, но допуска пасивната евтаназия с цел съкращаване на нечовешки страдания и мъки.

Спомням си в личен план, когато като младеж бях в отбора по парашутизъм, с колегите си направихме следната уговорка: ако някой от нас преживее злополука и остане на командно гишане, другите да намерят начин да изключат апаратурата.

Смятам че можем да съгласим с отец Стенли Харкас: „Единствената „добра“ смърт за християнина е смиреното приемане на края на неговия земен живот с вяра и упование в Бога и с надежда за възкресението.“

п-р Пламен Петров, богослов

Ползвана литература:

1. Анатолий Берестов, „Духовна основа на наркоманията“. Интернет източник
2. Джон Брек, „Свещеният дар на жив
3. ота“, ИК „Олофор“ С., 2002

Ню ейдж атакува християнството

Продължава от стр.3

Те извършват така наречената „ръководена образност“ или насочена медитация, която всъщност е визуализация. Тази техника се използва в много християнски среди, които поставят мистичното над разума. Много често за целите на визуализацията се използват свеци, аромати, специална обстановка, при която възбеният в себе си християнин започва да си представя образи и сцени от Библията. Въображението му представя тези личности така реално, че той е в състояние да ги докосне и дори да разговаря с тях.

Въпреки големите опасности християнски ръководители насърчават последователите си да практикуват визуализация. Пол Йонзи Чо, лидер на най-голямата църква в света, цитира думите на Робърт Шульър в книгата си „Четвъртото измерение“: „Открих реалността на това динамично измерение на молитвата, което се постига чрез визуализация... Не се опитвайте да го разберете. Просто му се наслаждавайте! То е истина. Действа.

Аз го опитах“.

Молитвеният лабиринт

Много практики, които се възприемат от съвременното християнство, нямат християнски произход, а произлизат от древни мистични ритуали. Една от тях е молитвеният лабиринт. Лабиринтите са открити в изкуството и в архитектурата на голям брой древни цивилизации. Множество религиозни течения го използват като средство за съзерцателна молитва.

Въпреки окултната употреба на лабиринта, той става все по-популярен в християнските среди. Жената пастор Джил Джефрион, авторка на няколко книги, пише следното за лабиринтите: „Църкви, центрове, християнски лагери поставят това молитвено съоръжение. Християни по цял свят слагат лабиринти в своите дворове и градини. Бог благославя употребата на тези лабиринти и мнозина отиват по-близо до Исус, преживяват изцеление и получават духовно проникновение, докато се молят, ходейки по лабиринта.“ Журналистката Натали Анджиер от Ню

Йорк Таймс пише, че ходенето по лабиринт е „церемония, която е едновременно древен мистицизъм и съвременен Ню ейдж“. След като светските медици могат да видят връзката, колкото повече трябва да бъдат нацрех християните за опасностите от молитвата в лабиринт!

Духовно наставничество

Обучаването на ученици е било нещо обичайно за еврейската култура още в епохата преди Христос. По време на земното си служене Исус е дал множество примери за ръководство и наставничество, но никога не е подкрепил фокусирането върху мистични практики.

Известната християнска писателка Джоан Краули описва същността на това явление: „Духовно наставничество се осъществява, когато една личност, духовен наставник, придружава друга личност, духовен ученик в общото пътуване към преобразяване по Христовия образ... Познатото в нашата съвременност духовно наставничество произлиза от основателя на Ордена на иезуитите

Игнаций Лойола“. В днешно време наставничеството се практикува чрез така наречените Алфа курсове, при които един ръководител напътства духовно група от 12 ученика. На курсистите не е разрешено да се съмняват или да поставят под въпрос думите на своя ръководител, а да се стремят към единство в мненията. В момента Алфа курсовете са едно от острите на икуменическото движение.

Михей 7:5: „Не се доверявайте на другар, не се уповавайте на близък приятел, пази вратата на устата си от лежащата в обятията ти“. Духовният растеж не зависи от мистични преживявания и емоции. Бог е изпратил Светия Дух да бъде наш Утешител и Съветник. Мартин Лутер ни напомня: „Духът присъства най-вече в Свещеното писание... Трябва да допуснем то да заеме главното място и да бъде наш най-истински, най-простичък и най-ясен тълкувател. Желая единствено Свещеното писание да властва и то да не бъде тълкувано според моя собствен дух или според духа на който и да е човек, а да бъде разбирано в собствената си светлина и според собствените си Дух.“



беда, може да се окаже най-големият ни шанс.

Повечето от носещите името на Христос днес предпочитат да служат на себе си, а не на Господаря, Който ги е изкупил на такава висока цена. Но само един е начинът да запазим живота си за вечността - да го намразим за този свят според това, което Исус има предвид.

При друг случай Спасителят разкрива тази истина по много сходен начин: „Каза още и на всички: „Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби, а който изгуби живота си заради Мен, ще го спаси“ (Лука 9:23, 24).

За да си истински последовател на Исус, трябва да се отречеш от себе си, да вдигнеш кръста си и да го носиш всеки ден. За да си истински последовател на Исус, трябва да станеш човек на кръста.

Служене, възнаградено на небесата

Исус продължава да обяснява, че нещата не свършват само с начина на мислене и живот в най-общ смисъл, но са свързани и с това, на кого служим: „Ако служи някой на Мен, Мен нека последва; и дето съм аз, там ще бъде и служителят Ми. Който служи на Мен, него

ще почете Отец Ми“ (Йоан 12:26).

Този, който служи на Христос, трябва да Го следва навсякъде така, както слугата е винаги около господаря си. Щом като Господарят - Исус - отива в гроба поради греха на човечеството, трябва и слугата Му - Неговият верен последовател - да отиде във водния гроб, където да погребне греха си чрез кръщение. Всъщност трябва - символично казано - всекидневно да погребва своето аз.

Така както Христос възкръсва от мъртвите, за да бъде вече недосегаем за греха и злото, така и верният Му последовател ще Го последва и ще възкръсне с Него в нов живот, за да бъде недосегаем за греха и суетата на този живот.

Нещо повече. Изразът: „И дето съм аз, там ще бъде и служителят Ми“ много напомня за най-хубавото обещание на Исус: „Да се не смущава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мен. В дома на Отца Ми има много обиталища. Ако не беше така, аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото, където съм аз, да бъдете и вие“ (Йоан 14:1-3).

Следвайки Христос, сега трябва да сме с Него в символичния гроб, погребали греха, а също възкръснали с Него за нов живот. Стане ли това, ще можем действително да сме с Него и на небето. Това ни дава правото и годността да сме с Него във вечността, да сме

в редиците на Неговите приятели, които Той ще дойде да вземе. Да си човек на кръста не е само жертва. Това носи и благословения, огромни благословения!

Важността на решението да се покорим на Божията воля

Разбира се, нещата са винаги по-лесни за казване, отколкото за правене: „Сега душата Ми е развълнувана; и какво да кажа? Отче, избави Ме от моя час? Но за това дойдох на този час“ (Йоан 12:27).

Трудно е да си човек на кръста, когато сянката му вече те покрива. Приемането на смъртта е нещо много болезнено. Исус се ужасява от мисълта, че трябва да бъде разделен от Отец и иска, ако е възможно, да не се стига дотам. Но понеже това не е възможно, ако иска да спаси човечеството, Той избира тази участ.

За вярващия перспективата да загуби своето ego понякога изглежда ужасна, защото с него той идентифицира личността си. Ако умре аз-ът, какво му остава? Има бунт и желание, ако съществува някакъв начин, това решение да се избегне. И човекът търси този начин в добрите дела, в жертвите и в какво ли още не, само и само да не предаде себе си на Бога. Трябва обаче да осъзнае, че може да живее истински, единствено когато се новороди, когато предаде егото си

на Спасителя.

Тук проличава и важността на решението да се покорим на Божията воля. По време на борбите и терзанията ни да я приемем ли за живота си, или не, през ума ни могат да минат всякакви мисли. Но важното е накрая да вземем правилното решение, да се съгласим с Божието провидение за живота си: „Отче, прослави името Си“. Тогава дойде глас от небето: „И Го прославих, и пак ще Го прославя“ (ст. 28).

Исус го прави. Това решение в сянката на кръста Му помага да вземе и окончателното, събонното решение за спасението на човечеството в Гетсимания, когато кръстът вече тежи на рамото Му. Тук Исус казва: „Отче, прослави името Си!“. Прославата на Отец е Неговото най-висше желание.

Когато се покорим на Божията воля за живота си, тогава Господ винаги потвърждава взетото решение. Отец отговаря на Исусовата молба: „И го прославих, и пак ще го прославя!“. Така Господ може да бъде прославен.

Това е истинската слава за човека - да потърси Божията слава, като се откаже от своята.

„Човек на кръста“ - това е принцип на живот, към който всеки християнин би трябвало да се стреми. Себеотричането и ежедневното носене на кръста са тясно свързани. И ако искаме да сме Божии деца и победители, трябва да ги преживяваме непрекъснато.

Николай Николов



Тази година лагерът за приключенци отново беше в местността Студенец, близо до Пловдив, където се събраха 90 деца. Темата беше свързана с живота на Йосиф. Историата на този библейски герой започва от времето, когато той е все още тийнейджър и има своите юношески проблеми - с баща си, с братята си и със собствените си фантазии. Той е продаден от братята си в Египет като роб, преминава през затвора и стига до палата на фараона. Животът му е изпълнен с трудности, но и с много приключения.

Всеки ден пред лагерниците (на възраст от 6 до 12-годишни) беше представян епизод от живота на Йосиф във вид на драматизация, а след това децата участваха в различни ателета, свързани с историята и изкуството на Египет - изписване на иероглифи, изработване на лента за коса, нагръдник, оцветяване на саркофаг за мумия, египетски игри и т.н. Децата имаха възможност да се докоснат до предметите от онази епоха и тогава историята на Йосиф сякаш оживя пред техните очи. Следобед имаше писти, а вечер - определено време за събиране на патрула с цел обсъждане на чуто през деня и на приложението му в живота. По този начин се затвърждава

основната вест и библейският стих, който всеки ден децата получаваха изписан върху специална монета. Красиво изработена цветна картичка с различни рубрики като Историческа справка, Дневникът на Йосиф, Въпроси за размисъл - също беше част от подаръците за всяка вечер.

Едни от най-вълнуващите неща бяха нощните игри и вечерните програми, където бяха предизвиквани детското творчество и талант.

Церемонията за посвещаването на новите приключенци и изпращането на най-големите, на които предстои да станат изследователи (12-16-годишните), е винаги най-тържественният момент на лагера.

Съвременните деца са обект на рекламния бизнес. Те са постоянно пред мониторите, „преселили са се“ в социалните мрежи като скайп и фейсбук. Тяхното внимание е силно привлечено не от духовни, а от материални ценности. В този смисъл лагерите са една възможност за тях да харесат, оценят и обикнат духовните истини, които им се представят по изключително атрактивен, съвременен и близък до техните нужди начин.

Благодарим от сърце на редовните спонсори на този лагер. Всички знаем колко е важна обстановката

Приключенци в Египет

„Този приключенски лагер е шести пореден за моите деца. С всяка изминала година той става все по-чакан и по-желан.“

За двете ми момичета, които са единствени в своето съботно училище, възможността да срещнат деца колкото са възрастните от местната ни църква е изключителна.

Всичко на лагера - библейската история, игрите, песните и ателетата е съобразено с тяхната възраст и те могат наистина да усетят колко специални са за Бог и за църквата.

Благодарим на Бог и за екипа, подготвил лагера за изминалите шест приключения, и с нетърпение очакваме седмото!

Живка Касабова, гр.Сливен

„За пръв път съм на лагер като придру-

жител на внуците си. За нас - майките и бабите - лагерът е почивка и възможност да бъдем с децата си. За организаторите и аниматорите означава постоянен ангажимент, свързан с програмата и заниманията. А за децата - лагерът е една седмица без телевизор и компютър. Седмица, в която да са близо до Бог и до природата. Нито веднъж не чух от внуците си: „Тъпо ми е“ или „Скучно ми е“. Децата са ентузиазирани и вдъхновени през целия ден и дори лошото време не разваля ни най-малко настроението им.“

Бисерка Узунова, гр.Велико Търново

Мнения на деца

Какво най-много ти харесва на лагера?

„Храната, патрулите, игрите.“

Славчо Галинов от Пловдив, 8 г.

„Най-много ми харесват нощните игри.“

Илиян от Пловдив, 8 г.

Защо искаш да станеш приключенец?

„Искам да стана приключенец, защото ми харесва законът на приключенците: „Като приключенец обещавам:

Да бъда любезен,
да бъда послушен,
да бъда честен,
да уважавам,
да бъда полезен,
да обичам другите,
да бъда весел,
да бъда възпитан,
да чета Библията и да се моля всеки ден,
да поставя Исус на първо място в живота си“.

Бояна Димитрова от София, 10 г.

„Защото е много яко. Имаш връзка, значи...“

Златин от София, 6 г.



и атмосферата, които да развълнуват детското въображение и ум. А такава се създава както с отлично подготвени и опитни аниматори и декоратори, така и с материали, които наистина да грабнат още от самото начало вниманието на децата и да ги въвлекат в едно истинско приключение.

Теодора Николова

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

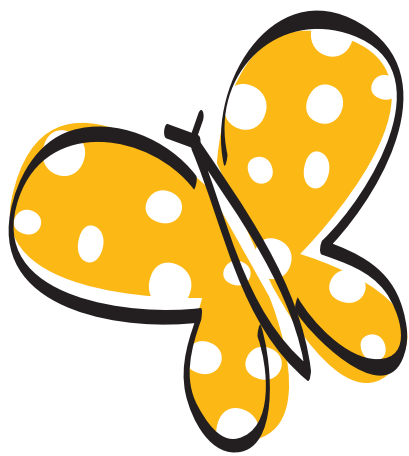
Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет: Нели Петрова, Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“ №49;

тел. 840 62 53; e-mail: theonik@abv.bg ISSN 1310-8654



Скъпи приятели,

С преливащо от благодарност към Бога сърце ви подгарявам втората си книга. Благодарна съм за живота, здравето и всички безбройни добри неща, които Бог ми е давал всеки ден. Благодаря Му, че е бил с мен по време на страшни житейски изпитания, но не по-малко и за времето, когато всичко е било наред, защото Неговата грижовна нежност е винаги една и съща, независимо разбираме ли това, или не. Благодаря за радостта и болката, понякога едва поносима, които ме накараха да напиша тези стихове.

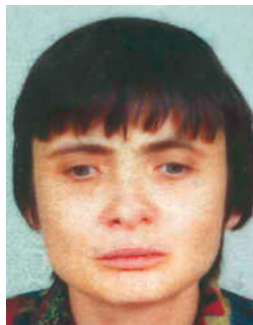
За мен животът е трудно знание. Така наричам и тази книга, в която съм събрала своята поезия. Трудно знание не значи непременно тъжно или безнадеждно. Това е знанието, натрупано през годините - за нещата и хората,

Румяна Илиева Каменска-Донкова е родена на 25.05.1963 г. в гр. Баня. Завършва средното си образование в Училище за деца с увредено зрение, а след това българска филология в СУ „Климент Охридски“. Омъжена е. До 2008 г. работи като коректор в Брайлова печатница, където се издават учебници и списания за слепите.

Пише стихове от малка. Има публикации в няколко вестници и списания. През 1996 г. издава стихосбирката „Небесен хляб“.

Член е на Адвентната църква от дълги години. Издателство «Нов живот» предлага на любителите на християнска поезия новата ѝ стихосбирка.

Ето и част от обръщението, предговор в книгата ѝ, към нейните читатели:



Животът е трудно знание

за техните чувства и илюзии. Най-трудното и понякога обезсърчаващо знание - знанието за себе си - и радостното знание, дадено на човека като жива вода от приказан извор - знанието за Бога. То ми даде надежда през всичките страдания, даде ми правилна преценка за добро и зло в този свят с толкова объркани ценности.

Но най-ценното, което ми даде, е увереността за една безгранична любов, необяснима за човешкия ум - любовта на Спасителя. Непонятна, сладостна тайна е за мен Неговата смърт на кръста. Сякаш чувам мелодичния Му глас да ми казва: „Всич-

ко това преживях, за да бъдем приятели вечно. Ще премахна от теб оковите на греха, защото истински приятели могат да бъдат само свободни същества.“ Неизследима е тази любов, тя пленява моето сърце и разум и искам да я споделя с всички като най-голяма скъпоценност.

Искам да кажа на всеки човек, притеснен и несигурен за утрешния ден, объркан от бездуховността на днешното време, че не е сам. Бог закриля всеки от нас, независимо вярваме ли в Него, или не, знае нашите проблеми и нужди, живи сме по Негова воля и Той бди над нас всеки ден.

ПЕПЕЛЯШКА

В дома на душата си плахо се скрих -
ненужна, сама, неразбрана.
Животът щастливите мои сестри
на бала си шумен покани.

Светът беше моята мащеха зла,
с бездушие той ме отхвърли.
Мечти и надежди пред мен разтля -
подредях ги в стихове скръбни.

Глас ведър съчувствено чух да шепти,
глас, който тъгата лекува:
- В небесното царство не искаш ли ти
навек с мен да царуваш?

Но как ще отида в небесния двор
със старата дрипава дреха,
тъкана от рано прекършен възторг,
от скрита печал без утеха.

Опасния порив за да издържи
на зли ветрове неуморни,
закърпих я с куп неумели лъжи
и лошо прикривана гордост.

С разбираща мъдрост Спасителят мой
докосна ми нежно сърцето.
Загърна ме в Своя целебен покой,
във дреха от слънце по-светла.

Погледна позете ми прахни с тъга,
вървели след много заблуди.
На врата в пътя да ходят сега
в кристални пантофки obu ги.

- На бала житейски без страх отида
и щедро показвай на всички
на Моята обич добрите следи.
Да знаят, че аз ги обичам.

СВЕТЛО

Плътна завеса скрива от мене
на всеки слънчев лъч светлината.
Неща, за всички обикновени,
за мен са тайни и непонятни.

Не знам как сутрин леко зората
с розови пръсти мрака изтрива,
на огнения залез тъгата
как с красотата странно се слива.

Не знам звездите как украсяват
на небесата синята дреха,
в поглед полмръкнал как засияват
създи на радост, вик за утеха.

В кротки очи не търся спасение
от безнадеждност в дните студени,
не съм потъвала уморена
в топлия необят на зеленото.

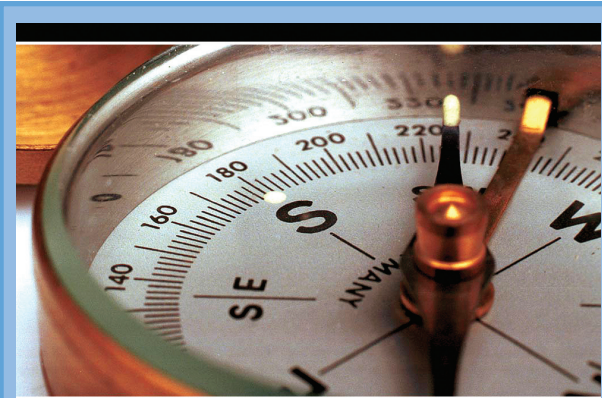
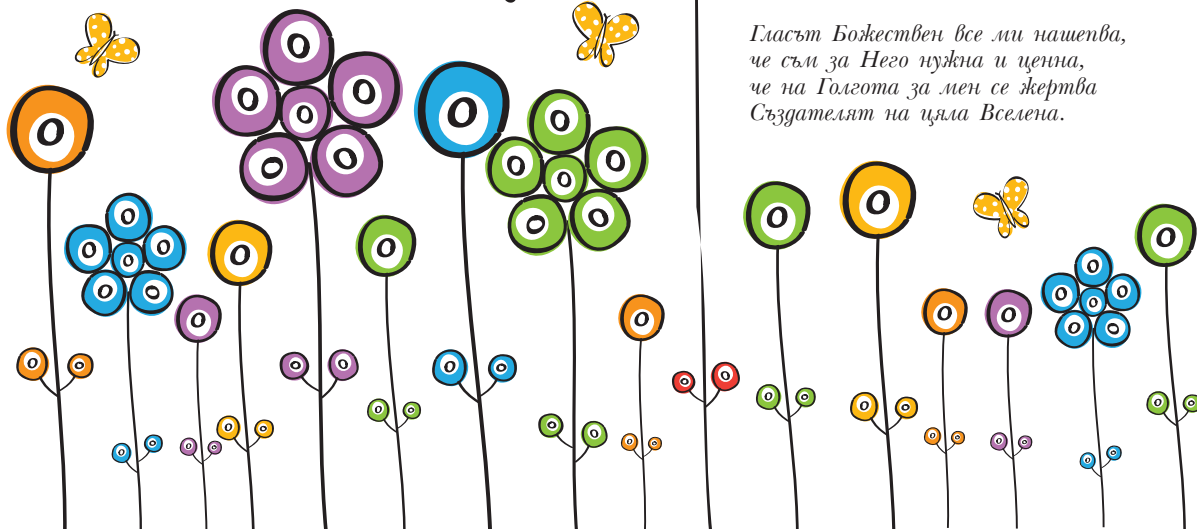
Чужди и свои аз призовавам,
капка приятелство да получа.
Света ми страници те отминават -
страшно им става или пък скучно.

Трепва в гласа им тиха досада,
жалост стаена и безразличие.
Чакайте, спрете, нося ви радост,
истинска радост нося за всички.

Задоволи моята жажда,
блика във мене изворче скрито.
С думи не може да се разкаже,
трябва със вяра да се опита.

Срещнах приятел, казва се Верен.
Света ми беден мъдро подрежда.
Смисъл в живота за да намеря,
сам се превърна в жива надежда.

Гласът Божествен все ми нашепва,
че съм за Него нужна и ценна,
че на Голгота за мен се жертва
Създателят на цяла Вселена.



а сега НАКЪДЕ?

Да ни изяви Господ Бог пътя, по който трябва да ходим и какво трябва да правим. Еремия 42:3

За всички, които желаят да чуят библейската истина.

Безплатно библейско кореспондентно училище.

Първо ниво (начинаещи) - "ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА"

Второ ниво (напреднали) - "ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО"

Записване на адрес: Варна 9010 п.к. 56; тел.: 052/ 33 33 99; Email - kbk@abv.bg

AWR

Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“

Всекидневни предавания на български език
Сутрин: 7-7.30 - честота 6065 kHz (49 м KB)

Вечер : 19-19.30 - честота 9830 kHz
(31 м KB - повторение)

тел./факс: 032/633-533; тел.: 032/629-462
E-Mail: awr_bg@abv.bg

Адрес: Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“ - Българска секция, ул. „Антим I“ №22, 4000 - гр. Пловдив
Забележка: Програмите могат да бъдат слушани и чрез Интернет, като за целта се влиза в портал: www.sdabg.net и оттам в „Адвентно радио“.

ТУРСКИ КОРЕСПОНДЕНТЕН КУРС „Отворена врата“

Umit haberi

На ваше разположение са 24 безплатни лекции на турски език с превод на български. Ето някои от заглавията: „Пророчествата, Палестина и потомството на Авраам“, „Избор или съдба“, „Молитвата, която получава отговор“ и др.

e-mail: remzi_a_ahmed@yahoo.com

Пишете на адрес:

гр.Шумен 9701 1 Ц Пощенска кутия 517

Тел.: 054/88 48 77

www.bibleiskikurs.org

Препоръчайте този адрес на приятели :)

На всички, които обичат свободата в Интернет предлагаме:

БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ ONLINE

- лекции върху „Основните учения на Библията“
- радиопрограми на „Гласът на надеждата“
- интересни книги на издателство „Нов живот“

Очакваме ви на адрес: www.bibleiskikurs.org

Всичко за всеки в Адвентната българска мрежа@

- Новини от страната и света
- Утринен стих
- Адвентно радио - Пловдив
- Аудио материали
- Библия с 19 превода
- Обяви
- Детски кът
- Полезни връзки
- Съботно училище
- в. Християнска мисъл
- Текстови материали
- Видео материали
- Книги
- Форум, отговори на въпроси
- Електронен магазин
- Справочна информация

www.sdabg.net - посещавайте го, споделете го с приятели!